

KRST KRISTA PÁNA – 2019

Možno ste aj vy do hľadáča spoločensko-kultúrnych akcií zaradili už historický Ples v opere 2019. Nádherné šaty dám, úspešné mená mužov, boli aj tento rok zárukou skutočnej výnimočnosti, prehliadky luxusu a dokonalosti.

Možno vás v takomto noblesnom kontexte napadlo, že aj Pán Ježiš mohol začať svoje verejné účinkovanie inak. So svojou bezúhonnou „poveťou“ tesára z Nazareta sa mohol prihlásiť o slovo napr. v Herodesovom paláci, alebo u kňazov v Jeruzalemskom chráme... Namiesto toho si vybral pomerne odľahlé miesto pri rieke Jordán, na okraji púšte, ktorá bola v tých časoch miestom rôznych „živlov“ – náboženských i politických. Tu sa rodili rôzne extrémistické hnutia odboja proti Rímskemu impériu, odtiaľto z času na čas prichádzali niekedy viac, inokedy menej úspešní „mesiáši“. Tu pri Jánovi Krstiteľovi bolo miesto pre skutočných hriešnikov. Spravodliví a dokonalí toto duchovné „divadlo“ sledovali nanajvýš z úctivej vzdialenosti.

Ježiš sa v línii pokory, ktorú deklaroval už od svojho málo vznešeného narodenia v betlehemskej maštali a neskôr končiac svoje účinkovanie na neslávne známom nástroji hanby a mučenia - kríži, zaraďuje paradoxne medzi hriešnikov žiadajúcich krst pokánia. Evanjelista Lukáš po krste prináša Ježišov rodokmeň smerujúci až k Adamovi, ktorý bol od Boha (Por. Lk 3, 38). Stotožňuje tak Pána Ježiša nielen s prvým hriešnikom, ale predovšetkým so samotným Bohom.

Postupné zjavovanie identity Ježiša sa začína slávnou Betlehenskou hviezdou, poklonou troch mudrcov, a pri krste samým hlasom z neba: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie“. Kto iný, ak nie samotný Boh mohol zjaviť identitu Ježiša a zároveň Božieho Syna. Od tejto chvíle začína jeho Syn cestu pokorného ohlasovania a uzdravovania chorého hriešnika, svojho brata a sestry. Takto sa stáva obetným Baránkom snímajúcim hriech sveta (Por. Jn 1, 29).

Táto cesta je však náročná aj pre nás, kresťanov 21. storočia. Sv. Tomáš Akvinský raz povedal, že existujú štyri náhrady za Boha: bohatstvo, moc, sláva a pôžitok. Ak sa naviažeme na aspoň jednu z nich, nedokážeme milovať Krista a naplniť to, čo je spravodlivé (správne). Nemôžeme bezhlavo túžiť po dokonalosti sveta alebo po nezávislosti od ostatných (aj do Boha) a zároveň žiť ako pokrstené Božie deti. V takomto rozporení vedomia našej dokonalosti (alebo nezávislosti) nám nemôže Ježiš pomôcť. Stavíme sa na stranu spravodlivých, ktorí nepotrebujú Boha.

V Poučeníach (Apothegmatach) púštnych otcov sa objavuje jeden poučný obraz: Keď sv. Anton vychádza so svojej pustovne v Egyptskej púšti, pozrie sa von a vidí veľa nástrah zlého ducha rozložených po celom svete. Zakričí preto do neba: Bože môj, ako potom môže byť niekto spasený? Hlas z neba odpovie: Pokorou. Ježišova cesta pokory je aj našou cestou premenenou na každodennú modlitbu, nedelnú sv. omšu, sv. spoveď a pravidelné sv. Prijímanie. Ježišova cesta pokory je aj našou cestou, keď zostávame verní jeho láske aj potom, keď strácajú vieru deti, keď sme skúšaní chorobou, alebo náhlou stratou našich blízkych. Kráčajme po tejto úzkej ceste s pokornou dôverou a zároveň presvedčivo, aby sme raz mohli byť oslávení spolu so zmŕtvychvstalým Spasiteľom v nebi.

Ako hovorí pápež František: „Narodili sme sa dvakrát, najskôr k prirodzenému životu a druhýkrát vďaka stretnutiu s Kristom v krstnom prameni. Tam sme v smrti zomreli, aby sme mohli žiť na tomto svete ako Božie deti. Tam sme sa stali ľuďmi, takými, akými sme si nikdy nepredstavovali. Preto všetci musíme šíriť vôňu krizmy, ktorou sme boli pomazaní v deň nášho krstu.“ (Generálna audiencia, 2. 8. 2017) Nech vôňou krizmy je naša pokorná, každodenná láska. AMEN